

[Else-Merete Ross.]

Jeg vil gerne takke ministeren for dette initiativ, som jeg håber han må få tilslutning til her i det høje ting.

Hvis ministeren ville være helt konsekvent i sine principielle betænkeligheder ved særbehandling af homoseksuelle forhold, burde han også afskaffe § 230, hvorefter den, som modtager betaling for at øve kønslig usædelighed med en person af samme køn, straffes med hæfte eller med fængsel indtil 1 år. Det vil jo sige, at man stadig fastholder, at der er forskel på homoseksuel og heteroseksuel prostitution, og at det ene forhold betragtes som mere umoralsk end det andet.

Det er jo egentlig en mærkelig form for moral, der her kommer til udtryk. Men den går vel så langt tilbage i tiden og er så rodfæstet, at den er vanskelig at udrydde. Det forekommer mig, at der heri ligger en lavere vurdering af kvinden. Hende gør det ikke så meget med. Hende ser vi gennem fingre med, men manden vil vi søge at beskytte gennem trussel om straf. Hvis man virkelig troede, at man kunne tvinge folk til en bestemt moral, ville det, hvis man er principiel modstander af prostitution, være det mest logiske at give straf både for mandling og kvindelig prostitution. I 1961 fik § 230 en mildere formulering, så også betingede domme kunne anvendes. Må jeg spørge, i hvor stor udstrækning betingede domme har været anvendt siden da. Selv om § 230 ikke er så streng som tidligere, så jeg den gerne forsvinde, så alene § 199 om løsgængerer blev brugt i disse tilfælde.

I 1961 var der enighed om, at prostitution i højere grad var et socialpolitisk end et kriminalpolitisk problem, og at det derfor måtte være gennem socialpolitiske foranstaltninger, vi skulle bekæmpe eller i hvert fald begrænse ungdomsprostitutionen. Jeg er i højeste grad tilhænger af, at man begrænser ungdomsprostitutionen mest muligt. Jeg går ud fra, at ministeren kan huske de mange forslag, der fremkom i den anledning, og vil gerne bede om, at vi enten her eller i udvalget får at vide, hvilke foranstaltninger der nu er iværksat.

På det radikale venstres vegne kan jeg tilsige en meget velvillig behandling af lovforslaget.

Poul Dam: Flere af de tidligere ordførere har givet en kompliment til den højtærede justitsminister, og jeg vil gerne slutte mig til deres række.

Det lovforslag, der her foreligger, er udtryk for en virkelighedssans og en omhu, som man kun kan være tilfreds med. Ikke mindst glæder man sig over den realisme, der giver sig udtryk i reglerne om, at fuldbyrdelse af fængselsstraf afpasses efter fængselsvæsenets praktiske muligheder, de praktiske muligheder, som jo bestemmes af de bevillinger, som det høje ting og finansudvalget giver fængselsvæsenet.

Lovforslaget indeholder jo en mængde detaljer, og jeg skal undlade at komme ind på dem alle sammen. Jeg skal prøve at holde mig til nogle grundprincipper.

Afsnittet om konfiskation forekommer os at være en rimelig systematisering af et vigtigt område, og jeg forventer, at det forslag, der kommer med tiden om ændringer i andre love, der berører konfiskation, vil vise, hvor mange enkeltparagraffer vi her slipper for.

Om de ændringer, der er foreslået vedrørende fuldbyrdelse af fængselsstraf, er der vel først og fremmest det at sige, at man med glæde må iagttage den humanisering, som her sker af fængselsvæsenets praksis. Det er karakteristisk for en række af de ændringer, der foreslås, at ordet behandling indtager en væsentlig plads i formuleringen. Straffen er i stadig mindre grad straf og i stadig højere grad behandling. Jeg var derfor lidt bedrøvet over at høre det ærede medlem hr. Thestrup tale om de folk, der ikke kunne resocialiseres, og jeg blev lidt forskrækket, da det ærede medlem bagefter talte om, at vi blev afholdt fra at begå forbrydelser af den generalpræventive virkning af straffen, og kom til at tænke på, om vi altså også hører til dem, der ikke kan resocialiseres. Men vi må håbe, at det går nogenlunde med os, fordi en generalpræventiv virkning over for os er ganske virksom. Jeg tror i og for sig, at spørgsmålet om resocialisering er et spørgsmål om de rette metoder og om at give tilstrækkelig store midler til dette formål.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross talte om, hvorvidt tilsynsvirksomheden var tilstrækkelig, og jeg vil gerne gøre hendes